

Advies

Kwaliteit in het hoger onderwijs

Evenwicht in ruimte, regels en rekenschap

ONDERWJS **raad**

Samenvatting

De afgelopen decennia is hard gewerkt aan de kwaliteit van het hoger onderwijs en aan systemen die de kwaliteit moeten waarborgen en verbeteren. Belangrijke voorbeelden hiervan zijn het verder ontwikkelen van het accreditatiestelsel en de daaraan verbonden opleidingsvisities, de invoering van de instellingstoets, het maken van prestatieafspraken met individuele instellingen, en het versterken van de positie van de examencommissie, opleidingscommissie en raad van toezicht bij de vormgeving van de kwaliteitszorg.

Inmiddels is er, behalve tevredenheid over de bereikte resultaten, ook onbehagen over het gevoerde kwaliteitsbeleid. Zo is er kritiek op de te eenzijdige kwaliteitsopvattingen die eraan ten grondslag liggen. Er zou bijvoorbeeld een te grote focus zijn op kwantitatieve indicatoren zoals rendement en uitval; het belang van een sterke kwaliteitscultuur blijft onderbelicht. Een ander punt van kritiek is dat verantwoorden op gespannen voet kan staan met het verbeteren van en de betrokkenheid bij het onderwijs. Dit roept de vraag op, op welke manier de kwaliteit in het hoger onderwijs op verantwoorde wijze verbeterd en geborgd kan worden.

Om de kwaliteit in het hoger onderwijs te verbeteren geeft de raad het advies om het evenwicht in het kwaliteitsbeleid op drie punten te herstellen: in doelstellingen, in het instrumentarium en in de zeggenschap. In het beleid wordt veel nadruk gelegd op uniforme standaarden voor kwaliteit met daarbij horende doelstellingen, waardoor er weinig ruimte is voor andere kwaliteitsopvattingen en doelstellingen van instellingen, docenten en studenten. Hierdoor kan het onderwijs beoordeeld worden vanuit kwaliteitsopvattingen die niet gedeeld worden door docenten en studenten. Dit kan negatieve gevolgen hebben voor hun betrokkenheid.

In het beleid ligt verder nadruk op het gebruiken van kwantitatieve instrumenten die focussen op regels, rapportages en financiële en juridische sancties. Er moet ook aandacht zijn voor kwalitatieve instrumenten. Bovendien moeten de kwantitatieve instrumenten beter afgestemd worden op het realiseren en onderhouden van een sterke kwaliteitscultuur. Bij het realiseren van een sterke kwaliteitscultuur zou met ten minste zeven aspecten rekening moeten worden gehouden: (1) een duidelijke, gedeelde en doorleefde visie op goed onderwijs; (2) verbeteringsgerichtheid vanuit collectief en individueel lerend vermogen; (3) leiderschap op opleidingsniveau; (4) een ondersteunende organisatiecultuur die aanzet tot samenwerken; (5) hrm-beleid dat kwaliteitsbeleid ondersteunt; (6) grote studentenbetrokkenheid; en (7) een externe oriëntatie.

Tot slot acht de raad een beter evenwicht tussen sturing en autonomie noodzakelijk. Verdere verbetering van het hoger onderwijs vraagt om een heldere verdeling van rollen en verantwoordelijkheden. Alleen zo kunnen bij een gelaagde verantwoordelijkheid voor onderwijskwaliteit vruchtbare verhoudingen ontstaan. Daarnaast wordt er nu veel belang gehecht aan publieke verantwoording en onafhankelijk toezicht door externen. Studenten en docenten zouden meer betrokkenheid moeten ervaren bij hun eigen onderwijs. Tegelijk hebben ook bestuurders en toezichhouders een taak in het versterken van kwaliteitsculturen en het bewaken van de kwaliteit van het onderwijs. De overheid heeft geen rol in directe sturing op kwaliteitscultuur. Zij dient haar verantwoordelijkheid te beperken tot het bewaken van publieke

waarden en het scheppen van voorwaarden voor kwaliteitsverbetering. Kortom, de raad adviseert voortdurend te werken aan een evenwicht in ruimte, regels en rekenschap.

De raad doet de volgende concrete aanbevelingen.

Aanbeveling 1: werk aan een sterkere kwaliteitscultuur op opleidingsniveau

Vooraf een sterke kwaliteitscultuur op opleidingsniveau draagt bij aan kwaliteitsverbetering. Een belangrijk element hiervan is het formuleren en consequent uitdragen van een gedeelde onderwijsvisie. Op basis van deze visie kunnen doelstellingen geformuleerd worden, die richting geven aan de kwaliteitsverbetering. Voor het realiseren van een sterke kwaliteitscultuur vraagt de raad ook aandacht voor het bevorderen van de studentbetrokkenheid en gemeenschapsvorming, het versterken van het leiderschap op opleidingsniveau en het organiseren van kritische reflectie en feedback.

Aanbeveling 2: herijk als instelling de interne kwaliteitszorg en schep randvoorwaarden voor sterkere kwaliteitsculturen binnen opleidingen

Op het niveau van de instellingen moet er een beter evenwicht komen tussen rekenschap en eigenaarschap. Instellingsbestuur en raad van toezicht zijn medeverantwoordelijk voor de onderwijskwaliteit en horen daarop toe te zien. Besturen kunnen ervoor zorgen dat interne kwaliteitszorg kwaliteitsculturen versterkt, niet verstoort. Zij kunnen daarnaast randvoorwaarden scheppen voor sterke kwaliteitsculturen op opleidingsniveau en opleidingen stimuleren tot kwaliteitsverbetering. Met name het hrm-beleid kan die kwaliteitsculturen meer ondersteunen.

Aanbeveling 3: pas de door de overheid georganiseerde kwaliteitszorg aan

De overheid moet zich vooral richten op het bewaken van publieke waarden en het scheppen van voorwaarden voor kwaliteitsverbetering. De raad stelt voor de instellingstoets kwaliteitszorg af te schaffen ten gunste van kwaliteitsafspraken. De opleidingsaccreditaties moeten blijven bestaan, maar meer ruimte laten voor een eigen onderwijsvisie van de opleiding. Verder dient de opleidingsaccreditatie zich te beperken tot een beoordeling van de basiskwaliteit. De raad adviseert een scherp onderscheid te maken tussen visitatie en accreditatie. Visitatie – het kritische gesprek tussen ‘peers’ – kan dan meer gericht worden op verbetering. Tot slot beveelt de raad aan om te verkennen op welke manier fragmentatie in toezichtkaders en -houders kan worden doorbroken.

Bijlage 2

Kwaliteitsopvattingen van de NVAO en de RCHOO

Kwaliteitsopvattingen in de beoordelingskaders van de NVAO

Naar de aard van accreditatie is bij de beslissingen van de NVAO de basiskwaliteit leidend: “de kwaliteit die in internationaal perspectief redelijkerwijs verwacht mag worden van een bachelor- of masteropleiding binnen het hoger onderwijs”.²¹⁸ Bij de instellingstoets komt het verbeterbeleid van de instelling aan de orde.

Bij de (beperkte) opleidingsaccreditatie worden volgens de wet de volgende aspecten van kwaliteit beoordeeld:

- het beoogde eindniveau van de opleiding, gelet op hetgeen internationaal gewenst en gangbaar is;
- de inhoud en opzet van het onderwijsprogramma;
- de kwaliteit en kwantiteit van het ingezette personeel;
- de opleidingsspecifieke voorzieningen;
- het gerealiseerde eindniveau, gelet op hetgeen internationaal gewenst en gangbaar is; en
- de deugdelijkheid van beoordeling, toetsing en examinering van de studenten (artikel 5a.13f, lid 1, WHW).

Bij een uitgebreide opleidingsbeoordeling worden ook standaarden ten aanzien van instellingsbrede voorzieningen en de kwaliteitszorg gehanteerd en wordt de inzet van personeel gerelateerd aan het hrm-beleid (artikel 5a.8, lid 2, WHW).

Bij de beperkte opleidingsbeoordeling hanteert de NVAO de volgende vier standaarden:

- beoogde eindkwalificaties: de beoogde eindkwalificaties van de opleiding zijn wat betreft inhoud, niveau en oriëntatie geconcretiseerd en voldoen aan internationale eisen;
- onderwijsleeromgeving: het programma, het personeel en de opleidingsspecifieke voorzieningen maken het voor de instromende studenten mogelijk de beoogde eindkwalificaties te realiseren;
- toetsing: de opleiding beschikt over een adequaat systeem van toetsing; en
- gerealiseerde eindkwalificaties: de opleiding toont aan dat de beoogde eindkwalificaties worden gerealiseerd.²¹⁹

Sinds enige tijd wordt nadrukkelijker gekeken naar het niveau van afstudeerwerken.

Bij deze drie standaarden gaat de beoordeling uit van benoemde eindtermen en het bereiken daarvan. Ook bij proceskenmerken – de onderwijsleeromgeving – gaat het erom of studenten in staat geacht mogen worden de eindtermen te behalen, terwijl ook de toetsing beoordeeld wordt in relatie tot de eindtermen. De NVAO gaat daarmee uit van kwaliteit als wat Harvey en Green “fitness for purpose” noemen: de kwaliteit is goed als vooraf gestelde standaarden over het niveau dat studenten bij het afstuderen moeten hebben, gehaald worden en het programma daarop ingericht is.²²⁰

Met de bijzondere kenmerken is de NVAO ook aandacht gaan besteden aan kwaliteit als iets uitzonderlijks. Met een bijzonder kenmerk onderscheidt een instelling of opleiding zich van andere relevante instellingen of opleidingen. Hetzelfde geldt voor de invoering van de beoor-

²¹⁸ Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie, 2014, p.50.

²¹⁹ Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie, 2014, p.16-17

²²⁰ Brockerhoff, Huisman & Laufer, 2015.

delingsschalen goed en excellent. Daarbij gaat het om het uitstijgen boven de basiskwaliteit, hoewel het wel scores op dezelfde standaarden betreft.²²¹

Kwaliteitsopvattingen in het beoordelingskader van de RCHOO

De RCHOO beoordeelt de door de instellingen voorgestelde prestatieafspraken en monitort de voortgang die de instellingen maken. De afspraken gaan over kwaliteit en studiesucces, profilering en valorisatie. De eigen ambities van de instellingen zijn het uitgangspunt voor de beoordeling. Bij de beoordeling staat het gesprek tussen de reviewcommissie en de instelling centraal. Tijdens dat gesprek kunnen instellingen zelf extra informatie aandragen en hun voortgang nader toelichten, zodat de beoordeling niet enkel op basis van cijfers gebeurt en de commissie een actueel beeld krijgt.

Het beoordelingskader van de RCHOO bestaat uit de volgende criteria: 1) ambitieniveau en realiteitsgehalte; 2) aansluiting bij gewenste ontwikkelingen op stelselniveau; en 3) uitvoerbaarheid.²²² Het derde criterium speelt alleen bij de toekenning van geld uit het selectieve budget. De hoofdlijnenakkoorden leggen een aantal indicatoren over het onderwijs verplichtend op. Andere indicatoren zijn facultatief.

Bij het wetenschappelijk onderwijs gaat het om de volgende verplichte indicatoren:²²³

- kwaliteit/excellentie: deelname aan excellentietrajecten of studentenoordeel over de opleiding (nse) of het aantal studenten aan opleidingen met een goed/excellent score (NVAO);
- studiesucces: uitval, switch en bachelorrendement; en
- maatregelen: docentkwaliteit (percentage docenten met een bko), onderwijsintensiteit (contacturen en overige gestructureerde uren), indirecte kosten (overhead).

Bij het hoger beroepsonderwijs gaat het om de volgende verplichte indicatoren:²²⁴

- kwaliteit/excellentie: deelname aan excellentietrajecten of studentenoordeel over de opleiding (nse) of het aantal studenten aan opleidingen met een goed/excellent score (NVAO);
- studiesucces: uitval, switch en bachelorrendement; en
- maatregelen: docentkwaliteit (percentage docenten met een master/PhD), onderwijsintensiteit (contacturen), indirecte kosten (ratio onderwijzend personeel/onderwijsondersteunend personeel).

De facultatieve indicatoren op het gebied van onderwijs zijn: het percentage kleine opleidingen, de student-stafratio, de nse-oordelen over inhoud, algemene vaardigheden, wetenschappelijke vaardigheden of voorbereiding op het beroep, werkloosheid onder afgestudeerden, het oordeel van afgestudeerden over de arbeidsmarktrelevantie van de opleiding, het aantal afgestudeerden werkzaam in de regio, het startsalaris van afgestudeerden, het percentage Erasmus-Mundusstudenten, het aantal bachelor- of masterprogramma's aangeboden in een buitenlandse taal, het aantal buitenlandse studenten en, ten slotte, het aantal inkomende en uitgaande uitwisselingsstudenten.²²⁵

²²¹ Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie, 2014, p.54-57.

²²² Reviewcommissie Hoger Onderwijs en Onderzoek, 2012.

²²³ Reviewcommissie Hoger Onderwijs en Onderzoek, 2012, p.3-5.

²²⁴ Reviewcommissie Hoger Onderwijs en Onderzoek, 2012, p.5-8.

²²⁵ Reviewcommissie Hoger Onderwijs en Onderzoek, 2012, p.9-10.

Bij de RCHOO wordt kwaliteit deels vertaald in excellentie; de mate waarin het onderwijs aan een instelling uitstijgt boven de normale standaarden. Ook speelt de studenttevredenheid een belangrijke rol. Instellingen kunnen daaruit een keuze maken. Daarnaast komt efficiëntie (studiesucces) als belangrijk aspect naar voren, maar nadrukkelijk niet onder de noemer kwaliteit. Bij de maatregelen en de facultatieve indicatoren komen efficiëntie (overhead) en een aantal proceskenmerken van goed onderwijs naar voren (intensiteit, de kwaliteit van docenten, student-stafratio en kleinschaligheid). Bij de facultatieve indicatoren komt studenttevredenheid naar voren (de nse, maar ook de aantrekkelijkheid van de instelling voor studenten van elders). Ook komt bij die indicatoren het aspect naar voren hoe afgestudeerden het op de arbeidsmarkt doen (kwaliteit als fitness for purpose).

Bijlage 3

Overzicht externe en interne kwaliteitszorg in het hoger onderwijs

Kwaliteitszorg betreft “het geheel van activiteiten [...] die zijn gericht op de bewaking, handhaving en verbetering van de kwaliteit van [...] opleidingen.”²²⁶ Die activiteiten kunnen door een instelling zelf ondernomen worden. Dan is sprake van interne kwaliteitszorg. Die activiteiten kunnen ook door instanties van buiten de instelling verricht worden. In dat geval wordt gesproken van externe kwaliteitszorg.

*Externe kwaliteitszorg*²²⁷

In het externe systeem van kwaliteitszorg nemen het accreditatiestelsel en de daaraan verbonden opleidingsvisitaties een centrale plaats in. Sinds de jaren tachtig wordt gewerkt met externe opleidingsvisitaties. Als uitvloeisel van het Bologna-proces is in 2002 een accreditatiestelsel voor opleidingen in het hoger beroepsonderwijs en wetenschappelijk onderwijs ingevoerd, waarbinnen de opleidingsvisitaties een plek hebben gekregen.

Opleidingen worden vooraf en vervolgens na elke zes jaar opnieuw geaccrediteerd (artikel 5a.9, lid 7, WHW). Accreditatie is een keurmerk waaruit blijkt dat de kwaliteit van de opleiding positief beoordeeld is door de NVAO (artikel 1.1, onder q, WHW). Daarbij kan het gaan om hogescholen en universiteiten, maar ook om opleidingen van niet-bekostigde instellingen (artikel 5a.1 WHW). Accreditatie is een voorwaarde voor bekostiging (bij bekostigde instellingen), studiefinanciering en het recht om graden te verlenen (artikel 1.9, lid 1, WHW en artikel 6.9, lid 1, WHW).

Het accreditatiestelsel is in 2011 herzien. Daarbij is onder andere een vrijwillige instellingstoets kwaliteitszorg ingevoerd. Instellingen die deze toets met succes afleggen, krijgen vervolgens te maken met een beperkte opleidingsbeoordeling. Ook kan de NVAO sinds 2011 bijzondere kenmerken toekennen. Sinds 2011 rekent de NVAO ook het bevorderen van een kwaliteitscultuur binnen instellingen in het hoger onderwijs tot een van haar taken.²²⁸

Momenteel wordt een volgende herziening voorbereid.²²⁹ De minister heeft aangekondigd toe te willen naar een meer verbeteringsgerichte opleidingsvisitatie met het gesprek met externe peers als kern. De aanbevelingen van het visitatiepanel zullen niet meer met de NVAO gedeeld worden. Ook zal accreditatie na zes jaar niet meer automatisch vervallen. De minister stelt voorts een aantal maatregelen voor om de (ervaren) administratieve lasten te verminderen. Zij zal ook een pilot met instellingsaccreditatie starten. Daarbij zullen instellingen zelf zorgdragen voor de visitatie van opleidingen en opleidingen niet meer door de NVAO geaccrediteerd worden.

Accreditatie werkt met verschillende vormen van beoordelingen en diverse oordelen.

a. Toets nieuwe opleiding (tno)

Nieuwe opleidingen moeten geaccrediteerd worden. Zij ondergaan een tno (toets nieuwe opleiding). Als de NVAO de kwaliteit van een voorgenomen opleiding positief beoordeelt, wordt de nieuwe opleiding geaccrediteerd. Ook kan de accreditatie onder voorwaarden verleend worden. Als de instelling met succes een instellingstoets kwaliteitszorg heeft afgelegd, kan met een beperkte tno volstaan worden.

²²⁶ Algemene Rekenkamer & Rekenhof, 2008, p.33; Zie ook Kleijnen, Dolmans, Willems & Van Hout, 2012, p.7; Meijer, 2002, p.9.

²²⁷ De beschrijving van het systeem van externe kwaliteitszorg is gebaseerd op de WHW en de beoordelingskaders van de NVAO.

²²⁸ Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie, 2013a, p.17.

²²⁹ Stuurgroep Accreditatie 3.0, 2015; Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, 2015.

b. Accreditatie bestaande opleidingen

De accreditatie van een opleiding geldt voor zes jaar. Daarna moet de instelling opnieuw accreditatie aanvragen. De opleidingsbeoordeling kent een beperkte en een uitgebreide variant. De beperkte variant wordt gehanteerd als de instelling met succes een instellingstoets kwaliteitszorg heeft afgelegd. Dan komen bij de visitatie alleen kenmerken van de opleiding en opleidingsspecifieke voorzieningen aan de orde. Sinds 2011 hoeft een onvoldoende niet meer onmiddellijk te leiden tot het verlies van accreditatie. De NVAO kan een herstelperiode toekennen.

c. Instellingstoets kwaliteitszorg

Sinds de herziening van het accreditatiestelsel kunnen instellingen ervoor kiezen een instellingstoets kwaliteitszorg te ondergaan. De NVAO beoordeelt dan de interne kwaliteitszorg en het verbeterbeleid van de instelling in één keer. Bij de instellingstoets wordt op instellingsniveau een oordeel geveld over de visie van de instelling op de kwaliteit van het onderwijs, de vormgeving en effectiviteit van de interne kwaliteitszorg, het gevoerde beleid op het gebied van personeel en voorzieningen en de voorzieningen die de toegankelijkheid en studeerbaarheid voor studenten met een functiebeperking bevorderen. Er wordt niet gekeken naar de kwaliteit van de afzonderlijke opleidingen. Als een instelling voor deze toets slaagt, geldt voor de accreditatie van opleidingen (of tno) een beperkt regime. Ook dit keurmerk vervalt na zes jaar. Daarna kan de instelling een nieuwe instellingstoets aanvragen.

d. Bijzondere kenmerken

In het kader van de profilering van instellingen kunnen bijzondere kenmerken aangevraagd worden. Daarbij gaat het om aspecten die niet bij de normale opleidingsbeoordeling aan de orde komen; bijvoorbeeld duurzaamheid, internationalisering, ondernemen of kleinschalig en intensief onderwijs. De instelling of opleiding moet zich op die aspecten onderscheiden van vergelijkbare instellingen of opleidingen.

De NVAO is belast met het accrediteren van bestaande en nieuwe opleidingen, het toetsen van nieuwe associate-degreeprogramma's, het toekennen van bijzondere kenmerken en het afnemen van de instellingstoets kwaliteitszorg. Het besluit van de NVAO hierover is gebaseerd op het oordeel van een commissie van deskundigen. Afhankelijk van het type proces moet de NVAO instemmen met de door de instelling voorgestelde commissiesamenstelling (accreditatie van bestaande opleidingen) of stelt de NVAO zelf de commissie samen (tno of instellingstoets kwaliteitszorg). Voor de ondersteuning van de commissie kunnen instellingen private evaluatiebureaus inhuren. De accreditatie verloopt volgens een gefaseerd beoordelingsproces. Na een kritische zelfreflectie of een informatiedossier door de instelling, legt de commissie een of meerdere bezoeken af. De NVAO besluit vervolgens op basis van het (openbare) commissierapport.

De WHW geeft aan welke aspecten aan de orde moeten komen. De commissie werkt en beoordeelt aan de hand van beoordelingskaders van de NVAO. In het beoordelingskader van de NVAO zijn de door de commissie te beantwoorden vragen, (beperkte of uitgebreide) beoordelingscriteria (een combinatie van te stellen vragen en standaarden) en beslisregels vastgelegd. Het visitatiepanel geeft over elke standaard en over de kwaliteit van de opleiding als geheel een gemotiveerd oordeel op een vierpuntsschaal (onvoldoende, voldoende, goed, excellent). De criteria zijn uitwerkingen van in de WHW opgesomde aspecten en afgestemd op de "Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area" van de ENQA (European Association For Quality Assurance In Higher Education). De evaluatiebureaus hanteren daarnaast meer uitgewerkte protocollen. Daarin worden de beoordelingska-

ders van de NVAO geoperationaliseerd en wordt de werkwijze en besluitvorming door commissies nader geregeld. Ook hanteren de bureaus domeinspecifieke referentiekaders.

De inspectie houdt toezicht op de kwaliteit van het accreditatiestelsel, de naleving van wet- en regelgeving en de financiële rechtmatigheid en continuïteit op instellingsniveau. De inspectie verricht voorts themaonderzoeken en kan incidenteel onderzoek doen naar aanleiding van ernstige signalen.²³⁰ Het onderzoek naar en het oordeel over de kwaliteit van opleidingen is exclusief voorbehouden aan de NVAO.²³¹

Sommige disciplines en instellingen kennen naast de accreditaties door de NVAO eigen (internationale) visitaties en accreditaties.

Prestatieafspraken

Naast het accreditatiestelsel wordt sinds 2012 gewerkt met prestatieafspraken op basis waarvan een klein deel van de rijksbijdrage herverdeeld wordt. Op basis van de hoofdlijnenakkoorden tussen de minister en de VSNU respectievelijk de Vereniging Hogescholen (destijds nog: HBO-raad), heeft elke instelling een voorstel voor prestatieafspraken gedaan. Deze voorstellen zijn beoordeeld door de RCHOO. De VSNU en de Vereniging Hogescholen stellen jaarlijks voortgangsrapportages op. De RCHOO beoordeelt in 2016 aan de hand van een beoordelingskader of de gestelde ambities gerealiseerd zijn. In het kader van de zwaartepuntvorming in het hoger beroepsonderwijs adviseert de RCHOO de minister ook over de voortgang van centres of expertise.

Interne kwaliteitszorg

Elke instelling voor hoger onderwijs heeft verplicht een systeem van interne kwaliteitszorg (artikel 1.18 WHW). Het college van bestuur is verantwoordelijk voor het inrichten van een adequaat systeem van kwaliteitszorg. De raad van toezicht houdt toezicht op dit systeem en het valt onder het instemmingsrecht van de medezeggenschapsorganen. Met het systeem van kwaliteitszorg heeft de instelling een instrument in handen om de kwaliteit van het eigen onderwijs te meten, op peil te houden en te verbeteren.

Instellingen hebben inmiddels kwaliteitscoördinatoren, vaak met teams van medewerkers. Zij coördineren de kwaliteitszorg intern, bereiden de accreditaties voor en hebben intern soms ook een toezichthoudende rol. Er zijn verscheidene kwaliteitsmanagementsystemen beschikbaar.²³² Veel instellingen werken met zogenaamde PDCA-cycli (Plan-Do-Check-Act), waarbij activiteiten systematisch gepland en uitgevoerd worden, waarna een fase van reflectie volgt die weer aanleiding is voor verdere acties. Er kan gewerkt worden met dergelijke cycli op elk niveau binnen de instelling waarbij de cycli van de verschillende niveaus in elkaar grijpen. Het systeem kan allerlei controle- en monitoractiviteiten omvatten. Denk aan evaluaties van vakken/modules, de bespreking daarvan en het formuleren en uitvoeren van verbeteracties. Bij diverse opleidingen wordt gewerkt met studentenpanels – per vak of per jaar. Sommige instellingen voeren zelf ‘midterm reviews’ uit. Ook kan gedacht worden aan klachtprocedures voor studenten en protocollen over hoe met klachten van studenten wordt omgegaan. Veel instellingen werken met checklists, interne audits en proefaccreditaties. Ten slotte vertalen veel instellingsbesturen NVAO-standaarden en indicatoren van de RCHOO intern door in instellingsbeleid en in managementinformatiesystemen.

²³⁰ Inspectie van het Onderwijs, 2014.

²³¹ Inspectie van het Onderwijs & Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie, 2014.

²³² Algemene Rekenkamer & Rekenhof, 2008, 34-42, Leest, Mommers, Sijstermans & Verrijt, 2015b.

De examencommissie (en een eventueel daaronder ressorterende toetscommissie) ziet toe op de kwaliteit van toetsing en wijst examinatoren aan. Bij toetsing wordt bijvoorbeeld gebruikgemaakt van vooraf opgestelde specificatietabellen of toetsmatrizen waarin de samenhang tussen leerdoelen en toetsvormen inzichtelijk gemaakt wordt. Bij meerkeuzetoetsen worden statistische toetsanalyses uitgevoerd. Voor de beoordeling van afstudeerscripties en -werkstukken zijn (elektronische) beoordelingsdossiers ingevoerd die de beoordeling structureren en beslisregels aanreiken.

Naast de opgebouwde systemen van kwaliteitszorg hebben studenten en docenten overigens ook steeds meer te maken met systemen die zijn ingevoerd in het kader van de professionalisering en rationalisering van de bedrijfsvoering van instellingen, zoals systemen voor het inschrijven voor tentamens of systemen voor de roostering.

In Nederland is er veel aandacht voor de kwaliteit van het hoger onderwijs. Dat past bij het belang van goed hoger onderwijs voor onze economie én onze samenleving; en bij de behoefte van mensen om hun talenten optimaal te kunnen ontplooiën. De raad buigt zich in dit advies over de vraag op welke manier de kwaliteit van het hoger onderwijs op verantwoorde wijze verbeterd en gewaarborgd kan worden. Bij de beantwoording van die vraag staat de uitwerking van het concept kwaliteitscultuur centraal.

De rollen van studenten en docenten, bestuurders en overheid worden kritisch besproken. Binnen een kwaliteitscultuur dienen opvattingen van docenten en studenten over wat kwaliteit is, leidend te zijn. Bestuurders en overheid zorgen ervoor dat de randvoorwaarden voor goed onderwijs ingevuld zijn. Daarnaast hebben zij de opdracht ervoor te waken dat deze benadering botst met overwegingen van algemeen belang.